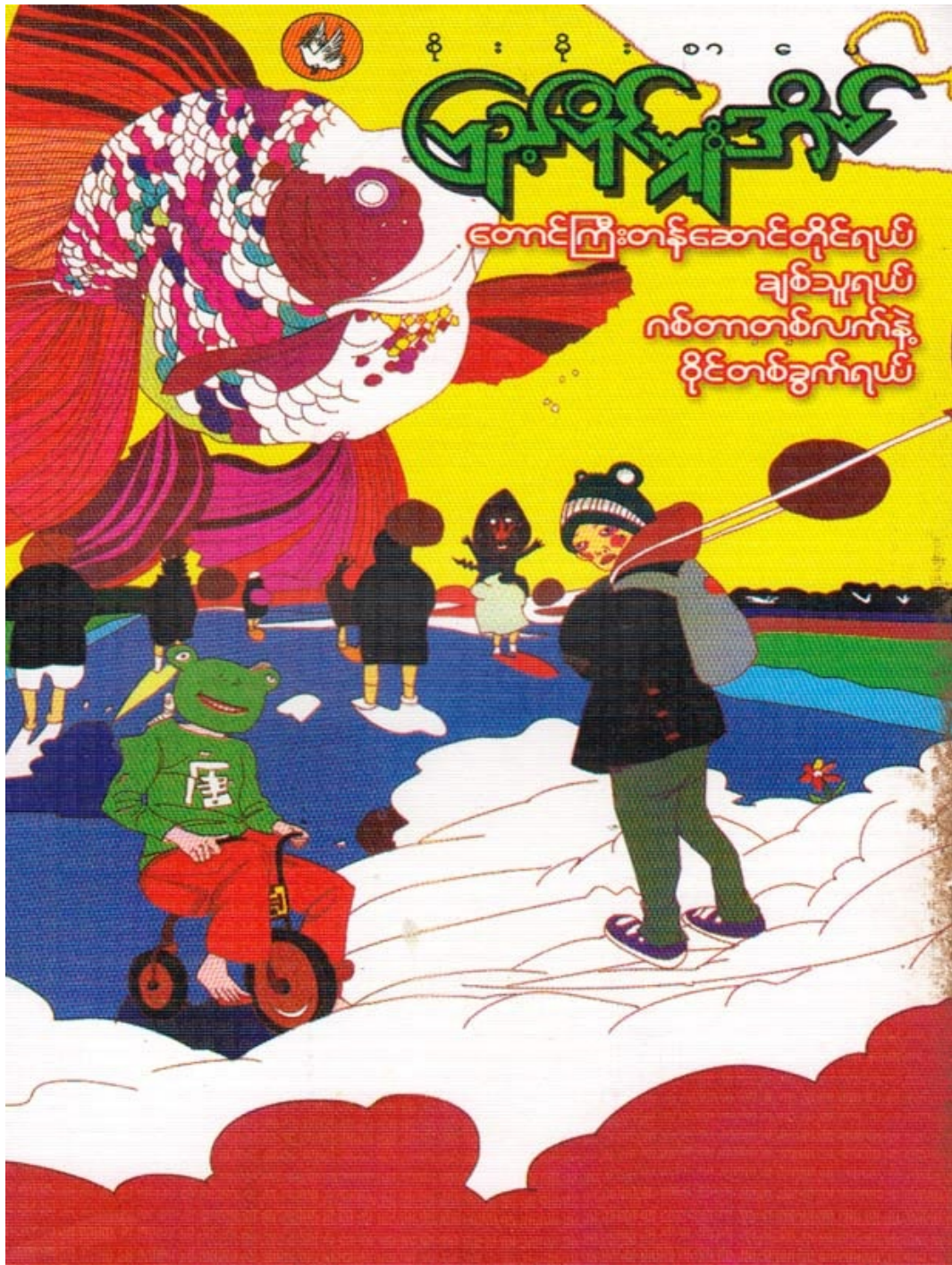

မိုး : မိုး : ၀၇ ၆

မိုးမိုးဒေါက်

တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ရယ်
ချစ်သူရယ်
ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့
ပိုင်တစ်ခွက်ရယ်

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ရယ် ချစ်သူရယ် ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့ ပိုင်တစ်ခွက်ရယ်

ကျွန်တော့်ရဲ့

ချစ်ခင်လေးစားရပါသော စာဖတ်ပရိသတ်များခင်ဗျာ . . .

တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့
တစ်ဆယ့်ငါးအုပ်မြောက်ဝတ္ထု ‘ကြယ်စီးသံနားထောင်ရင်း လင်းခဲ့သော
ရင်ဘတ်များ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထွက်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ (၄၃) အုပ်မြောက် စာအုပ်မှာ တောင်ကြီး
တန်ဆောင်တိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထပ်ရေးဖြစ်ပါတယ်။

(၁၅) အုပ်မြောက် စာအုပ်တုန်းကတော့ မီးပုံးပျံများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဓာတ်ပုံများ၊ ရုပ်ပုံများနဲ့ တော်တော်လေး အသေးစိတ်ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အခု (၄၃)
အုပ်မြောက်မှာတော့ လိုအပ်သ လောက် အနည်းငယ်ပဲ ရေးထားပါတယ်ခင်ဗျာ။

အားပေးကြသော ပရိသတ်များအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

*

မိုးတိမ်များ ကောင်းကင်ယံတွင် ရှိကာနေသည်။

ယခင်မြို့တော်တောင်ကြီးအား မပူစေခဲ့ သော်လည်း အခုတော့ ပူကာနေသည်။

“မင်းအဖေကတော့ မင်းကို အရမ်းအလိုလိုက်တာပဲကွနော်”

သူ ‘ကိုမျိုး’ ဟု ခေါ်သော ဘော်ဒါဖြစ်သူ မျိုးဆက်နိုင်၏ စကားကို

‘ကိုကျော်’ဟု ခေါ်သော ကျော်ဝဏ္ဏက ‘မှန်ပါကွာ’ဟု ထောက်ခံသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံးက သူစီးလာသော ကားသစ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဖေဖေဝယ်ပေးသောကားကို ကြည့်ရင်း ပြုံး၍ သာနေဖြစ်သည်။ သူ ကားသစ်ဝယ်ထား ခြင်းကို ချစ်သူ မိုးသစ္စာခိုင်တောင် မသိသေး။

“အလိုလိုက်ဆို ငါကလည်း လိမ္မာတာကိုးကွ၊
ငါ့အဖေခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေဆိုရင် မညည်း မညူ လုပ်ပေးတယ်လေ၊ ဒီကားကလည်း
ငါပူဆာတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဖေက ငါ့အတွက်ဆိုပြီး တော့ ဝယ်လာပေးလို့သာ သူ
စိတ်ကျေနပ်အောင် စီးပေးနေရတာ ၊ ငါက ဆိုင်ကယ်ပဲကြိုက်တယ် ကွ၊
သိတယ်မဟုတ်လား။”

‘ကိုမျိုး’နှင့် ‘ကိုကျော်’ကို ကြည့်ရင်း သူ ဆိုဖြစ်သည်။

“သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းဆီမှာက ဆိုင်ကယ်တွေစုံလွန်းလို့
ဆိုင်တောင်ပြန်ဖွင့်လိုတယ်၊ အလ ကားနေရင်း ဆိုင်ကယ်တွေပဲ သနေတာ”

ကိုမျိုးက ဖုန်သုတ်သလိုလုပ်ပြရင်း ဆိုသည်။

“မင်းရဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေကို ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ပြန်ရောင်းပါလားကွာ၊
ဆိုင်နာမည်ကို မင်းနာမည်နဲ့ပဲ ဖွင့်လိုက်၊ စိုင်းဝေယံဦး ဆိုင်ကယ်ဆိုင်ဆိုပြီးတော့၊
မင်း ဆက်ပြီးတော့ ကိုင်ထားလည်း ဈေးတွေ ကျသွားမယ့်အတူတူ”

ကိုကျော်ကတော့ ဈေးကွက်တွေ ဆက်တိုက်ထိုးဆင်းနေသော သူ၏
ဆိုင်ကယ်များကို ရည်ရွယ်ရင်းဆိုသည်။

“အေး ငါလည်း အကြိုက်ဆုံးနှစ်စီးလောက်ပဲ ချန်ပြီး
ပြန်ရောင်းပစ်မယ်လို့ စဉ်းစားနေ တယ်၊ ငါ့အဖေက
ကားလည်းဝယ်ပေးထားတာဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်တွေထဲမှာ ငွေက အလကား

အိပ်နေတယ်၊ ရသလောက်ရောင်းပြီး Father ကြီးကို ပြန်ပေးလိုက်မယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ မိုးဆီ မသွားဘူးလား”

ကိုမျိုးက နာရီကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ သင်တန်းတက်နေသော မိုးကိုကြိုရန် အချိန်ကျပြီ မှန် ဘော်ဒါနှစ်ကောင်စလုံးက သိနေသည်ကိုး။

“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ၊ အချိန်တော် ကပ်နေပြီ၊ ငါသွားမကြိုရင် သူ့အိမ်က လာကြိုသွားဦး မယ်၊ ငါလစ်ပြီကွာ”

“အေး . . . အေး”

သူ ကမန်းကတမ်း ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ နောက်ကျလို့ကတော့ မဖြစ်။ မိုးက အရွဲ့တိုက် တတ်သည်။ သင်တန်းဆင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ ကြိုနေသည်ကိုမတွေ့လျှင် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကာ ကြိုခိုင်းခြင်း၊ သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကို ပြန်လိုက်ပို့ခိုင်းခြင်းများကို လုပ်လေ့ရှိသည်။

ပြီး . . . တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ကြာအောင် ထိုကိစ္စကို ပြောကာ ရစ်လေ့ရစ်ထရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူနောက်ကျနေလို့မဖြစ်။ အလုပ်ကိစ္စရှိပါက မအားလပ်ပါက သင်တန်းမတက်ခင် ကြို၍ သူမကို အကြောင်းကြားထားရသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက ချောဖို့ရာကို ကြိုပြင်မှ တော်ရုံကျ ၏ ။ မိုး စိတ်ကောက်လို့မရ။ မိုးစိတ်ကောက်လျှင် သူပါစိတ်အညစ်ကြီး ညစ်ကြသည်။ ‘တော်သ လင်းနေ ပုစွန်သေ’ ဆိုသော အပူချိန်က ပူကာနေသည်။ ကားကို သူမ၏ သင်တန်းရှေ့ရပ်ချိန်နှင့် သူမတို့ သင်တန်းဆင်းချိန်နှင့်က ကွက်တိ။ သူ သက်ပြင်းကို မရဲတရဲချဖြစ်သည်။

“ဟူး”

ကားပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းကာ သူ ကားအသစ်ကြီး၏

ရှေ့မှာရပ်ရင်း မိုးကို သူလက်ပြ ဖြစ်သည်။ ကားအသစ်ဝယ်ထားသည်ကို မသိသေးသောသူမက အံ့အားသင့်စွာ လှမ်းကြည့်ရင်း လျှောက်ကာလာသည်။

“ကိုကို ကားအသစ် ဝယ်လိုက်တာလား”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေသော သူမကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည်။ ‘လူထက် ကားကို ပိုကြိုက်သွားပြီ’ဟု သူမက လျှာထုတ်ပြကာ ပြောင်စိစိဖြင့် ဆိုသည်။

နောက်နေမှန်းသိသော်လည်း သူနင်တင်တင်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။ သူမကတော့ ရယ်ချင် ပက်ကျိဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ . . . အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ တကယ်ပြောနေတာ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုထက် ကားကို ပိုကြိုက်သွားပြီ၊ စိတ်ဆိုးရင်လည်း ချောဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူးနော်၊ ကြို ပြောထားတာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူမက ကားရှေ့မှန်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ခပ်တည်တည်ပင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် သူ ‘ဟက်’ခနဲ ရယ်ဖြစ်သည်။ ကားထဲမှာဝင်ထိုင်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့ရင်း ‘ထုံးစံ အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား’ဟု မေးဖြစ်သည်။

“အင်း . . . ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ အဆာပြေတစ်ခုခု သွားစားမယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ကို ပြန်လိုက်ပို့၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲ လမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ပေး၊ အိမ်ရှေ့ထိမပို့နဲ့၊ အိမ်ကလူတွေ တွေ့သွားရင် ပြဿနာဖြစ် မှာစိုးလို့၊ မိုးရဲ့ ကိုကိုကို ဘယ်သူမှ ပြဿနာမရှာရဘူး၊ မိုးပဲ ရှာမယ် . . . ဒီ ဒီ ဒီ”

ပြောရင်း သူမက ရယ်သည်။

“ပြဿနာရှာလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး မိုးရယ်၊ ကိုကိုလက်သီးအကြောင်းကို ယောက်ဖနှစ် ယောက်စလုံးသိအောင် ပြလိုက်တာပေါ့”

“အောင်မာမာ . . . သူများရဲ့ အချစ်ဆုံးအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို
ထိုးစရာလား၊ သူတို့က ထိုးရင်တောင် ကိုကိုက ဘာမှ ပြန်မလုပ်ရဘူး၊ အထိုးခံရမယ်
ဒါပဲ၊ အဲဒါမှ ငါတို့ညီမလေးရဲ့ ရည်းစားက သည်းခံတတ်တယ်ဆိုပြီး အစ်ကိုတွေက
သဘောတူမှာပေါ့လို့”

ခပ်ခွဲခွဲဆိုသော သူမ၏ စကားကြောင့် သူ ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

မိုးက နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း ဆိုသည်။

“မိုးက ဒီအရွယ်အထိ ကလေးဆန်တုန်ပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ။

တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းကလည်း ဒီပုံစံပဲ၊ အခုလည်း
ဘွဲ့ရပြီးတာတောင် တစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ အတွေး အခေါ်တွေက ကလေးဆန်နေတုန်း”

သူ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“သဘောကတော့ IQ နိမ့်တယ်လို့ ပြောချင်တာပေါ့၊ အဲဒီ လိုလား”

“IQ နိမ့်မှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ မိုးရာ”

သူ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“ကိုကိုနော်”

မိုးက ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်သည်။

“အိမ်ပြန်ပို့တော့၊ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး”

သူမက နှုတ်ခမ်းစုရင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုသည်။

“စိတ်ဆိုးတယ်ပေါ့ . . . မိုးက”

“ဆိုးတယ် IQ နိမ့်တယ်လို့ အပြောခံရမှတော့ စိတ်မဆိုးဘဲ

နေမလား”

သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်း ‘ဆိုးတယ်’ ဟု ဆိုသည်။

“စိတ်ဆိုးရင် ကိုကိုက ဖက်နမ်းပစ်မှာဗျ”

သူ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပင် ကားမောင်းရင်းက ဆိုဖြစ်သည်။

“လက်သည်းအရှည်ထားတာ အလကားမဟုတ်ဘူး၊ သဘောပေါက်နော်

... သဘော ပေါက်”

သူမက လက်သည်းအရှည်ထားသော ဘယ်ဘက်လက်ကို

ကွေးချည်ဆန့်ချည်ဖြင့် ကုတ်တော့မယ့် ဒီဇိုင်းလုပ်ပြသည်။

“သဘောပေါက်ပါတယ် မိုးရာ၊ မိုး လက်သည်းအရှည်ထားတာက ကိုကို

ကျောယားရင် ကုတ်ပေးဖို့ ... အဟွန်း ... ဟွန်း”

သူ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ရိဖြစ်သည်။

“မုန်းစရာကြီးတော့”

တမင်လုပ်ကာ ရယ်မောနေသောသူ့ကို သူမက

မျက်စောင်းထိုးရင်းဆိုသည်။ ပြီး ဘာပြော ရမှန်းတော့ မသိ။ ပွစိပွစိတွေ

ရွတ်ကာနေသည်။

ဆိုင်ရောက်သည်အထိ သူမက သူ့ကို ဘာစကားမှမဆို။

စိတ်ဆိုးစပြုမှန်းသိသော်လည်း မချေ့ဘဲ တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ

နေဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းကတော့ သူမ စိတ်ဆိုးချင် ယောင်ဆောင်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ်

တကယ်စိတ်ဆိုးသည်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြာယာခတ်နေအောင် ချော့နေ ကျ။ အခုတော့

စချင်နေသည်မို့ သူတမင်မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုင်ခုံမှာထိုင်သည်အထိ သူမက ဘာစကားမှမဆိုသေး။ မျက်နှာကို

စူပုပ်ကာထားသည်။ စားပွဲထိုးက ‘ထုံးစံအတိုင်းလား’ဟု မေးသည်ကို သူမက

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အမြဲထိုင်နေကျ ဆိုင်မို့ သူတို့နှစ်ယောက်လာတိုင်း

စားနေကျအစားအစာကို စားပွဲထိုးတွေ မှတ်မိနေပြီးသား ဖြစ် သည်။

“မိုး”

“မခေါ်နဲ့”

သူမက သူ့ကို ‘မခေါ်နဲ့’ ဟု နှုတ်ခမ်းကို စုရင်းဆိုသည်။

“မိုးကို မခေါ်ရဘူးပေါ့”

“မခေါ်နဲ့”

သူမက ‘မခေါ်နဲ့’ဟုသာ တွင်တွင်ဆိုသည်။ ပြီး စားပွဲခင်းကို သူမ၏ လက်သည်းရှည်များ ဖြင့် တဂျစ်ဂျစ်ဖျစ်သည်။

သူ ပြတင်းမှနေ မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။

“အင်း . . . မိုးကောင်းကင်မှာ တိမ်မည်းတွေများနေပုံထောက်တော့ မိုးရွာတော့မယ် ထင်တယ်။ ဒီမိုးကတော့ ပြဿနာပဲ”

သူ သူမဆီ မသိမသာလှမ်းကြည့်ရင်း ရွတ်နောက်နောက်ဆိုဖြစ်သည်။
မိုးကတော့ အနည်း ငယ်ရယ်ချင်နေသယောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားဟန်ဖြင့် မချို့မချဉ် ဖြစ်ကာနေသည်။

“ဒါပေမဲ့လည်း မိုးမရွာရင် မဖြစ်ဘူး၊ မိုးမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ယောက်ျားကြီးလုပ်နေပြီး စောင်းမပြောနဲ့နော်”

သူမက ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်နေသော ရှက်အမ်းအမ်းမျက်နှာဖြင့် ဆိုသည်။ သူ မကြားချင် ယောင်ဆောင်ပြီး စကားကို ဆက်ဖြစ်သည်။

“နွေ မိုး ဆောင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့များ မိုးကိုပဲ သဘောကျနေပါလိမ့်၊ ရာသီဥတုတွေထဲမှာ တော့ ဘာပြောပြော မိုးကို အချစ်ဆုံးပဲ၊ မိုးကိုပဲချစ်တယ်ဆိုတာ မိုး သိပါစေဗျာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက လှစ်ခနဲ ပြုံးသည်။ ပြီးမှ ရပ်ကို ပြန်တည်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့် သည်။

“မိုးက IQ နိမ့်တယ်၊ ဒီတော့ သူက သိမှာမဟုတ်ဘူး”

အမှတ်သည်းခြေကြီးသော သူမက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ဆိုသည်။

“ချစ်လို့ စ,တာကို စိတ်ဆိုးတယ်ပေါ့”

“ဆိုးတယ် . . . လာမချစ်နဲ့၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် မိုးသစ္စာခိုင်ကို ခင်ချင်တယ်လို့ပြောပြီး ဖုန်းနံပါတ်တောင်းတဲ့ ကောင်လေးကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

သူမက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆိုသည်။

“အာ . . . ဟေ့ဟေ့၊ မိုး အရွဲ့တိုက်တာတွေ မပါကြေးနော်၊ ကိုကိုက အဲဒီ အပိုင်းတော့ လုံးဝ ခံနိုင်ရည် မရှိတာဗျ”

“ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ခံပေါ့၊ IQ မြင့်တဲ့လူပဲဥစ္စာ”

သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်း ဆိုသည်။

“ကဲပါ မိုးရယ်၊ ကိုကို အရှုံးပေးတယ်ကွာ၊ မိုး ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ကောက်ကောက် ကိုကို ချောပါမယ်ကွာ၊ တခြားကိစ္စတွေနဲ့တော့ ကိုကိုကို မရွဲ့ပါနဲ့နော် . . . မိုး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ IQ နိမ့်တယ်ပြောတာလဲ”

“ချစ်လို့ စ,တာပါကွာ”

“IQ နိမ့်တဲ့လူဆိုတာက ရည်းစားတွေ အများကြီးထားဖို့ အိစိကလီတွေ လျှောက်လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

သူမက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြင့် နှုတ်ခမ်းကြီးစူကာ ဆိုသည်။

“ကဲပါကွာ မိုးက IQ အရမ်းမြင့်တယ်ကွာ၊ ကိုကိုဘဝမှာ IQ အမြင့်ဆုံးက မိုးပဲ၊ ကဲ ဟုတ်ပြီလား၊ မိုးထက် IQ မြင့်တဲ့လူတောင် မိုးလောက် IQ မမြင့်ဘူး၊ IQ အရမ်းမြင့်တဲ့ မိုးက စိုင်းဝေယံဦးဆိုတဲ့ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အရမ်းချစ်တာ၊ ဟုတ်တယ်နော်”

သူ ပြုံးစိစိဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ မိုးဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲဆိုတာကို၊

OK နော်”

သူမက အထက်စီးလေသံဖြင့် ဆိုသည်။

“မိုး . . . မိုး . . . ဒီလိုတော့ ကိုကိုကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တကယ်ဆို ကိုကိုကို အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ အဖြေက မိုးရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီးသားမဟုတ်လား၊ ကျန်တဲ့နည်းနဲ့ စ၊ ချင် စကွာ၊ ဒီလိုကိစ္စနဲ့တော့ ကိုကိုကို ရင်ပူအောင် မလုပ်နဲ့ မိုးရာ၊ ကိုခံနိုင်ရည်မရှိတာ မိုး အသိဆုံး”

“IQ မြင့်တဲ့ကိုကိုကို IQ နိမ့်တဲ့မိုးက ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ ကိုကိုရဲ့၊ မိုးက ဒီလောက် IQ နိမ့်တဲ့ ဥစ္စာကို”

သူမကတော့ စာတစ်ကြောင်း ‘ငင်း’ ဆယ်ခါပါ ဆိုသလို IQ ဆိုသော စကားလုံးကို စကား တိုင်းမှာ လှိုင်းလှိုင်းကြီး ထည့်သုံးကာနေသည်။ ဒါ မိုး၏ စတိုင်ဖြစ်သည်။ ဘာမှမဟုတ်သော အသေး အဖွဲ့လေးကိုလည်း အကြီးကြီးလုပ်ကာ ပြဿနာရှာနေတတ်တာ မိုး၏ ညာဉ်။

“ကဲ . . . ပြောတော့ မိုးရယ်၊ ကိုကိုစိတ်ညစ်မှ မိုး စိတ်ကျေနပ်မယ်ဆိုရင်လည်း မိုး သဘော ပဲ၊ ကိုကို အရှုံးပေးတယ် ဟုတ်ပြီလား”

သူ စိတ်လေဟန်ဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်ခါ မိုးကို IQ နိမ့်တယ်လို့ ပြောဦးမလား”

“မပြောတော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုကို ကတိပေးတယ်”

“ပြီးရော နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ မိုးကို တစ်ခါစိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ရင် ဖုန်းနံပါတ် တောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးမယ် ဒါပဲ”

“ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာ မိုးရာ”

သူ ရင်ပူစွာပင် ဆိုဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေးများသာမက မိန်းကလေးချင်းပင် လိုက်ငေး ယူရသော မိုး၏ အလှအပကို သူ စိတ်မချပါ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ မိုးဆီကပ်ချင်နေသော သင်္ကေတသားများ မနည်း။

“အခုလို ဆိုပြန်တော့လည်း ကိုကိုမျက်နှာလေးက ဇီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ် ကြည့်ပါ ဦး၊ စိတ်ချပါ ကိုကိုရယ်၊ မိုးနာမည်က မိုးသစ္စာခိုင်ပါနော်၊ လူ မပြောနဲ့ နာမည်ကိုက သစ္စာခိုင်နေပြီး သား၊ ကိုကိုကလွဲရင် ကျန်တဲ့ယောက်ျားလေးတွေ အားလုံး”

“ဖွဲ့နဲ့ ဆန်ကွဲလား”

မိုး၏ စကားကို သူ ဝင်ထောက်ဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင် IQ နိမ့်ကြတယ်လို့ ပြောမလို့”

“ဟာကွာ”

သူ ‘ဟာကွာ’ဟုဆိုရင်း ရယ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် စားပွဲထိုးက သူမအတွက် ကြက်သား ကတ်ကြေးကိုက်တစ်ပွဲနှင့် သူ့အတွက် ဒိန်ချဉ်တစ်ခွက် လာချသွားသည်။ သူနှင့် သူမလာတိုင်း စားနေကြမို့ ထုံးစံလိုဖြစ်ကာ စားပွဲထိုးများက မှတ်မိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုကို . . . ဟ”

ထုံးစံအတိုင်းပင် မိုးက ကြက်ကတ်ကြေးကိုက်ထဲမှာ

ရှားရှားပါးပါးပါသော ပုစွန်ကို တူဖြင့် ညှပ်ရင်း ခွံပေးသည်။ ဒါပြီး ငုံးဥကို သူမ
ကျွေးလိမ့်ဦးမည်။ အားလုံးသည် ထုံးစံလို ဖြစ်နေသော် လည်း သူ့အတွက်တော့
အရာရာသည် ရိုးအီ၍ မသွား။

ဘာပြောပြော မိုးကို သူအရမ်းချစ်သည်။

*

Women and bridges always lack mending.

မိန်းမများနှင့် တံတားတို့သည် အမြဲလိုလို ချို့ယွင်းချက်ရှိနေ၏ ။

English Proverb

*

“အရင်တုန်းက ငါတို့တောင်ကြီးက ဒီလောက်မပူပါဘူးကွာ၊
သူ့ဘာသာသူ တော်သလင်း နေ ပုစွန်သေ မကလို့ ဘာသေသေ တောင်ကြီးမှာ
ခပ်အေးအေးပဲ၊ အခုက ရာသီဥတုတွေ တစ် ကမ္ဘာလုံးအတိုင်းအတာနဲ့ ပူလာတော့
တောင်ကြီးလည်း ပူလာတာပဲ”

သူ၏ စကားကို ကိုကျော်နှင့် ကိုမျိုးက ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံသည်။

“ကိုစိုင်းတစ်ကောင်တောင်

သဘာဝဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးအမြင်တွေရှိလာပြီလို့ ပြောရ မယ်၊ ဟုတ်လား
ကိုစိုင်း”

ကိုကျော်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ သူတို့ဘော်ဒါအုပ်စုက
ဘော်ဒါအချင်းချင်းကို လေးစားသမှုဖြင့် ‘ကို’တပ်ခေါ်ကြသည်။ ဥပမာ ကျော်ဝဏ္ဏကို
‘ကိုကျော်’၊ မျိုးထက်နိုင်ကို ‘ကိုမျိုး’ စသည်။ ‘စိုင်းဝေယံဦး’ဖြစ်သော သူ့ကိုလည်း
မျိုးထက်နိုင်တို့နှစ်ယောက်က ‘ကိုစိုင်း’ ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။

‘အင်း နည်းနည်းပါးပါးပေါ့ကွာ၊ အသေးအဖွဲလေးတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်ရတယ်၊ ဥပမာကွာ အရင်တုန်းက သစ်သားတူတို့ တစ်ခါသုံးဝါတူတို့ကို သုံးတယ်၊ အခုတော့ စတီးတူကို ပြောင်းသုံး တယ်၊ ပြီးတော့ ဈေးဝယ်ရင် ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ငြင်းတယ် မယူဘူး၊ စသဖြင့် ပေါ့ကွာ”

သူ စဉ်းစားမိသလောက် ဆိုဖြစ်သည်။

“မင်းလုပ်ဖို့ ကျန်နေသေးတာရှိတယ်”ဟု ကိုမျိုးက ဆိုသည်။

“အင်း ဖွဲပါဦး၊ အဲလေ . . . ပြောပါဦးကွ”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပင် သူ ဆိုဖြစ်သည်။ သကောင့်သား၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကတည်းက နှိပ်ကွက်တော့မည့်အရိပ်အယောင်မြင်နေရသည်ကိုး။

“စွမ်းအင်တွေ ချွေတာပြီး လျှော့ချသုံးစွဲဖို့ လိုသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆိုင်ကယ် တွေ လေးငါးစီးမက ဝယ်ထားတယ်၊ ပြီးရင် တစ်စီးမဟုတ်တစ်စီးနဲ့ ကောင်မလေးကိုတင်ပြီး ဟိုကြို ဒီပို့တွေလုပ်တယ်၊ အခု ကားလည်း ဝယ်ထားတော့ ကားနဲ့လည်း ကြိုရင် ကြိုသလို ခိုးတယ်၊ ဒီတော့ စွမ်းအင်တွေက အလကားအကျိုးမရှိကုန်တယ်၊ မင်းက မင်းကောင်မလေးနဲ့ လျှောက်ခိုး နေလို့ ရပ်ကွက်အတွက်ရော၊ တောင်ကြီးမြို့အတွက်ရော နိုင်ငံတော်အတွက်ပါ ဘာအကျိုးမှမရှိ ဘူး၊ ဒီတော့ကာ”

“မင်းရဲ့ စကားလုံးတွေက ငါတို့လွှတ်မယ့် မီးပုံးပျံထက်တောင် ကြီးသေးတယ်၊ နည်းနည်း လောက် လျှော့ပြောပါလား ကိုမျိုး”

ကိုကျော်က ကိုမျိုး၏ စကားမဆုံးခင်မှာ ဖြတ်၍ ဆိုသည်။

“ဆက်ပြောပါ ဆက်ပြောပါ၊ တန်းလန်းကြီဖြစ်နေတယ်”

သူ ကိုမျိုးကို အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒီတော့ကာ မင်း စက်ဘီးဝယ်ပြီးတော့ နင်းပါလားလို့ အကြံပေးမလို့၊

ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းတယ်၊ ငွေကုန်ကြေးကျလည်း သက်သာမယ်၊
စွမ်းအင်လည်း ချွေတာရာ ရောက်ပြီး သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ထိန်းသိမ်းပြီးသား
ဖြစ်သွားမယ်၊ စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် တောင်ချွန်းထိပ်ထိပ် တက်တက်၊
ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားပဲ ဖူးဖူး၊ တောင်ကြီးတစ်ခွင် ပြုပြင်အောင်
လျှောက်သွားလို့ရတယ်၊ ငါ့အကြံ ဘယ်လိုလဲ . . . ဟီး”

ကိုမျိုးက စကားအဆုံးမှာ ဟီးခနဲ ရယ်သည်။

“ကောင်းသားပဲ”

သူ့ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ရှက်ရယ်ရင်း ‘ကောင်းသားပဲ’ ဟုဆိုဖြစ်သည်။
ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရား တို့၊ တောင်ချွန်းထိပ်တို့ဆိုသည်က တောင်ကြီးမြို့၏
အမြင့်ဆုံးနေရာများဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ် များ ကားများသည်ပင်လျှင်
ဂီယာကြီးဖြင့်တက်ရသည်။ ကုန်းတက်များချည်း ဖြစ်သည်။ စက်ဘီးနှင့် သာဆို
လမ်းလျှောက်ကာ တွန်းတက်ရမည့်သဘော။

“မိုးလည်း နှစ်ရက်လောက် ငါနဲ့ စက်ဘီးနဲ့လျှောက်သွားပြီး
သုံးရက်မြောက်နေ့လောက်ဆို ပြတ်မှာပဲကွ”

“ဘာလို့တုန်း”

သူ့စကားအဆုံး ကိုကျော်က မေးသည်။

“နဂိုကမှ ငါရဲ့မိုးက ဂျီဂျောင့်လေကွာ၊ ငါ့ကို တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့
ပြဿနာရှာနေ တာ၊ စက်ဘီးနဲ့သာဆိုလို့ကတော့ကွာ ဘာပြောကောင်းလိမ့်မလဲ”

သူ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“အေး . . . မိုးဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ မီးပုံးပျံအတွက်
မဲနှိုက်ရဦးမယ်။ မဲနှိုက်ရမယ့် အချိန်က မင်းရဲ့မိုးကို သွားကြိုရမယ့် အချိန်ကြီးကွ၊
မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မဲနှိုက်သွားဖို့ ငါတို့နဲ့ လိုက်မလား . . . မင်းရဲ့မိုးကို

သွားကြိုမလား၊ ကြိုက်တာရွေး”

“အေး . . . အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ”

ကိုကျော်၏ စကားအဆုံးမှာ ခေါင်းကုတ်ရင်း သူဆိုဖြစ်သည်။

“တစ်ရက်တလေ လာမကြိုတာလောက်တော့ သူ နားလည်မှာပါ”

ကိုမျိုးက မေးဆတ်ရင်း သူ့ကို ဆိုသည်။

“မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲကွ၊ မိုးက တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်တာကို ပုံကြီး ချဲ့တတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေကျပြန်တော့လည်း ပြဿနာဖြစ်ထားတာတောင် ပြဿနာမရှာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်ကွာ၊ လာမကြိုဖြစ်ဘူးလို့”

သူ ဖုန်းကိုထုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ငါတို့ကောင် သတ္တိတွေ ရှိနေပါလား၊ ငါတို့နဲ့ မဲနှိုက်ရာကို လိုက်မယ်ပေါ့၊ ပြဿနာဖြစ်ရင် ငါတို့မပါဘူးနော်”

ကိုမျိုးက ပြောင်စိစိဖြင့် ဆိုသည်။

“အေးပါကွာ၊ သူငယ်ချင်းဟောင်း ဝီသပါကွာ၊ ပြဿနာဖြစ်ရင် ပြောကူပေးပါ့မယ်လို့ မလာ ဘူး၊ ငါမပါဘူးနော်နဲ့ တွေ့နေတယ်”

သူ ဖုန်းကိုကိုင်ထားရင်းက ရယ်လျက်နှင့်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“မင်းမသိလို့ ကိုစိုင်းရ၊ အင်္ဂလိပ်စကားပုံတစ်ခုမှာ

မိန်းမနှင့်တံတားတို့သည် အမြဲလိုလို ချို့ယွင်းချက်ရှိ၏ လို့ ဆိုတယ်၊ မင်းရဲ့မိုးက အရမ်းလှတော့ မာနက ငယ်ထိပ်ရောက်နေတယ်၊ စကားပြောရင်လည်း တစ်မျိုးကြီးကွ၊ ပြောချင်တာကတော့ကွာ ရုပ်လှပေမယ့် စိတ်ထားကတော့ သိပ်မလှသလိုပဲ၊ နေရာတကာ ဂျီကျ ပြဿနာရှာ၊ စိတ်ကောက် ရုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ၊ ငါ့ကောင် မလေးနဲ့များ တခြားစီ”

ကိုကျော်က စိတ်လိုလက်ရပင်ဆိုသည်။ နောက်ဆုံးပိတ်
အိတ်နှင့်လွယ်ဆိုသလို နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့ကောင်မလေးကို ချီးမွမ်းကာ
ဆွဲတင်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ပြုံးဖြစ်သည်။

မိုး၏ သင်တန်းက နေ့လယ်ပိုင်း။ နာရီကို သူကြည့်လိုက်တော့
လောလောဆယ် ၈:၃၀ ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်မှ ဆက်တော့မည်ဟု သူ
တွေးဖြစ်သည်။

*

A woman has none other weapon but her tongue.

မိန်းမတစ်ယောက်တွင် သူမ၏ လျှာမှလွဲ၍ အခြား ဘာလက်နက်မှ မရှိ။

English Proverb

*

ဖုန်းကိုပြောသော ‘မိုး’၏ အသံက သိပ်အမြင်ကြည်ပုံမရ။

“ဘာ . . . လာမကြိုဖြစ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကိုက”

“ကိုကိုတို့ရပ်ကွက်က မီးပုံးပျံအတွက် မဲသွားနှိုက်မလို့လေ မိုးရ၊
မိုးသိတဲ့အတိုင်း အရင် နှစ်က ဆုချိတ်ထားတဲ့ မီးပုံးပျံကလွဲရင် အခြားမီးပုံးပျံတွေက
မဲနှိုက်ပြီးကျတဲ့ရက် ကျတဲ့အချိန်မှာ လွှတ်ရမှာလေ၊ ကိုကိုက
ဦးဆောင်ထားတာဆိုတော့ ကိုကိုမသွားလို့ မကောင်းလို့ပါ”

သူ ရှည်လျားစွာပင် ရှင်းပြဖြစ်သည်။

“ရပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကမှ မအားတာ၊ ဒီလိုပဲ ကြိုတဲ့လူကို
လိုက်ပို့ခိုင်းရမှာပေါ့”

“အာ . . . မိုးကလဲ၊ အိမ်ကနေ လာကြိုခိုင်းလိုက်လေ”

“မကြိုခိုင်းတာ၊ လိုက်ပို့ချင်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်ကို အခွင့်အရေး ပေးလိုက်မယ်လေ ကိုကိုရဲ့”

“မိုး . . . ကိုကို မဲသွားနှိုက်မှာနော်၊ စိတ်မညစ်ချင်ဘူး၊ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့သွားမှ လိုချင်တဲ့ရက်ကို မဲပေါက်မှာ၊ ကိုကိုကို အာရုံမစားပါနဲ့ကွာ”

သူ စိတ်မရှည်စွာပင် ဆိုဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းကျ လူစည်မည့်ရက်မှာပဲ သူ၏ မီးပုံးပျံကို လွှတ်ချင်သည်။ ပွဲစသော ရက်များမှာ လူသိပ်မစည်တတ်သည်မို့ ထိုရက်များမှာ သူမလွှတ်ချင်။ သို့သော်လည်း မဲကျရာရက်မှာ လွှတ်ရမည်ပဲဖြစ်သည်။

“နောက်တာပါ ကိုကိုရဲ့၊ စိတ်ချပါ၊ အိမ်ကနေ ကိုကြီးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြို ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီလိုပဲလုပ်ပါ မိုးရယ်”

“ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ အပြောင်းအလဲတော့ ရှိတယ်လေ၊ စိတ်ကူးပေါက်ရင်လည်း . . .”

“တော်တော့မိုး၊ မိုးနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုကိုက ဘယ်လောက်ထိရှလွယ်တယ်ဆိုတာ မိုးသိပါ တယ်။ ဆက်မပြောတော့နဲ့”

သူ စိတ်တိုတိုနှင့်ဆိုတော့မှ သူမက ‘နောက်တာပါ ကိုကိုရယ် စိတ်ချသာသွား၊ ဒီနေ့သင် တန်းကို မသွားတော့ဘူး . . . ဟဲ့’ဟု အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ထိုအခါမှ သူ သက်ပြင်းကိုချဖြစ်သည်။

*

တကယ်တမ်းကျ သူတို့ရပ်ကွက်၏ မီးပုံးပျံအဖွဲ့မှာ တာဝန်များကို ခွဲဝေချထားပြီးဖြစ်သည်။ သူက မီးပုံးပျံအတွက် သီချင်းကို ရေးစပ်သီဆိုပေးရမည်။

ပြီး ယမ်းရိုက်သည့်နေရာ မီးပုံးပျံကိုယ် ထည်ပြုလုပ်သည့် နေရာများမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် မီးဆရာခိုင်းသမျှကို လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို လုပ်ကိုင်ကူရမည်ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ မီးပုံးပျံပြုလုပ်သည့် ခေါင်းဆောင်မအားသည်မို့ မီးဆရာ(ခေါင်းဆောင်) က သူ့ကို မဲနှိုက်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ကျန်မီးပုံးပျံအဖွဲ့သားများလည်း နားကြသည်မို့ မီးပုံးပျံ ပြုလုပ် ရာ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံကိုလည်း သွားရန်မလို။ ဖေဖေအလုပ်လည်း ယနေ့အဖို့ ကူရန်မရှိသည်မို့ သူ့အားကာနေသည်။

ထို့ကြောင့် ပျင်းပျင်းနှင့် အိမ်ရှေ့ရှိ ချယ်ရီပင်အောက်မှာ ဂစ်တာတီးနေဖြစ်သည်။ စတီဒီယို ဒီတဲက မရသေး။ ရသည်နှင့် သူတို့ရပ်ကွက်၏ မီးပုံးပျံအတွက် သီချင်းသွင်းပေးရမည်။

“ဝမ်းစမိုး ဝမ်းစမိုး”

သူ၏ သီချင်းအဆုံးမှာ လက်ခုပ်သံနှင့်အတူ ‘ဝမ်းစမိုး’ ဟူသော ‘ခြူးခြူးချယ်ရီ’၏ အသံကို သူကြားရသည်။

“ကိုစိုင်းကလေ ဂစ်တာတီးကောင်းရုံတင်မကဘူး၊ သီချင်းဆိုလည်းကောင်းတယ်၊ အသံ လည်း ကောင်းတယ်”

ခြူးခြူးချယ်ရီက လက်မထောင်ရင်းဆိုသည်။

“နင် ငါ့ကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ မိခြူး”

“ဘာလို့လဲ ကိုစိုင်းရဲ့”

သူ၏ အမေးကြောင့် မိခြူးက ရုတ်တရက် ကြောင်ကာသွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တန်ပြန်မေးခွန်းကို သူမက မေးသည်။

“နင် ငါ့ကို ဒီလိုမြှောက်ပြောနေပြီဆိုရင် တစ်ခုခုခိုင်းစရာရှိလို့ပဲဆိုတာ

ငါ့အာရုံထဲမှာ ပေါ်နေ ပြီးသားပါ မိခြူးရာ”

သူ ဂစ်တာကို ဖက်ကာထားရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ခိုင်းတယ်လို့ မသတ်မှတ်ပါနဲ့ ကိုစိုင်းကလည်း၊

အကူအညီတောင်းတယ်လို့ပဲ သုံးပါ၊ တော်ကြာ မိခြူး ငရဲကြီးနေဦးမယ်”

မိခြူးက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း ရန်တွေ့သည်။ သူ၏ အိမ်နှင့် မိခြူး၏ အိမ်က မျက်စောင်း ထိုးမှာဖြစ်သည်။ သူ့ထက်လေးနှစ်ခန့်ငယ်သော မိခြူးက အခုမှ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်တက်တုန်း။ သူ့ဘွဲ့ရသောနှစ်ကမှ မိခြူးဆယ်တန်းအောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူလည်း တစ်ဦးတည်းသော သား၊ မိခြူးသည်လည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ မောင်နှမလို ခင်နေကြသည်။

သူရော မိခြူးပါ တူညီသောအချက်က နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အမေတွေမရှိကြတော့ဘဲ အဖေဖြင့်သာ နေကြသည်ခြင်း တူကြသည်။

“အေးပါ အကူအညီတောင်းတယ်ပဲ ထားပါတော့၊ နင် ငါ့ဆီကို အကြောင်းမဲ့တော့ မလာ ဘူး၊ ဘာကိတ်လဲ ပြော”

သူ ဂစ်တာကို ဖက်ထားရင်းက ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒီလို ကိုစိုင်းရဲ့”

မိခြူးက စကားကိုမဆက်သေးဘဲ သူ့လိုပင် ချယ်ရီပင်ခြေရင်းကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်၍ ထိုင်သည်။

“ဒီနှစ်တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်မှာ မန္တလေးက အမျိုးတွေရော၊ ရန်ကုန်ကအမျိုးတွေ ရော၊ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့အမျိုးတွေရော လာကြမှာ၊ အမျိုးတွေဆိုပေမယ့်လည်း တောင်ကြီးကို သိပ်မလာကြတော့ ဒီတောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ရဲ့ အကြောင်းကို သူတို့ကမသိဘူး၊ မိခြူးက လည်း အစီအစဉ်တကျ မရှင်းပြတတ်ဘူး”

“အင်း . . .အဲဒီ တော့”

“အဲဒီ တော့ ကိုစိုင်းက မိခြူးကို တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ရဲ့ သမိုင်းကို ပြောပြပေးထားပါ လား၊ မီးပုံးပျံတွေရဲ့အကြောင်းကောပေါ့၊ မိခြူးက မိန်းကလေးဆိုတော့ အဲဒီ အပိုင်းတွေ သိပ်မသိ ဘူး၊ မီးကြာလှည့်တာ၊ မသိုးသင်္ကန်းရက်တာလောက်ပဲ သိတာဆိုတော့”

မိခြူးက စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

“ငါသဘောပေါက်ပြီ ဒီလိုလုပ်၊ ဒီနေ့တော့ ငါ မအားဘူး၊ နောက်နေ့မှ ငါ ပြောပြမယ်၊ နင် အားတဲ့အချိန်ရှိရင်လည်း ငါ့ကိုဖုန်းဆက်၊ ငါ ဖုန်းထဲကနေလည်း ပြောပြလို့ရတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အိုကေ ကျေးဇူး၊ ဒါဆို မိခြူးသွားတော့မယ်နော်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မိခြူးက နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။ မိခြူးတောင် တက္ကသိုလ် တက်နေပေါ့ဟု သူ တွေးမိသည်။

“ဒီကောင်မလေး တော်တော်ကြီးကို လှလာတာပဲ”

ဘာရယ်မဟုတ် ဂစ်တာကိုလျှောက်တီးရင်း သူတွေးမိသည်။
မိခြူးတစ်ယောက် မျက်စိရှေ့ မှာပဲ တော်တော်ကြီးကို လှကာလသည့်အကြောင်း . .
..။

*

ည

‘မိုး’ ဆီ ဖုန်းခေါ်တော့ ဖုန်းက မအား။ ဆက်တိုက်ခေါ်နေသည့်ကြားက ဖုန်းကမအား။ သူ ရင်ပူစပြုလာသည်။ မိုးမှာ ဖုန်းကြာကြာပြောရမည့် သူငယ်ချင်းမရှိ။ ဖုန်းအကြာဆုံးပြောသည်က သူနဲ့သာ ပြောဖြစ်သည်။ ဖုန်း Busy ဖြစ်နေဆဲ။

သူ ကမန်းကတမ်း Message ပို့ဖြစ်သည်။

“မိုး . . . ကိုကို ဖုန်းဆက်နေတာ၊ မိနစ်လေးဆယ်ကျော်ပြီ၊ အဲဒီ ဖုန်းကို ချလိုက်တော့”ဟူ၍ ။

ဖုန်းပြောနေစဉ် Message ဝင်ပါက မိုး ချက်ချင်းသိနိုင်သည်ကိုး။ သို့သော် မိုးဖုန်းက မအား သေး။ ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေသည်မသိ။

သူ ရင်ပူသည်ထက် ပူလာသည်။ မိုးဆီ သူ စောစောက Message ကိုပဲ Forward လုပ်ကာ အခါခါပို့ဖြစ်သည်။ အသစ်လည်း ပို့ဖြစ်သည်။

“မိုး . . . ကိုကိုဖုန်းဆက်နေတာ တစ်နာရီကျော်လောက်ရှိပြီ၊ ကို စိတ်ပူလာပြီကွာ၊ ဘယ်သူ နဲ့ ပြောနေတာလဲ”

Message အသစ်ကိုရေးပြီး သူမဆီ အကြိမ်ကြိမ်ပို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာမှထူးခြားမလာ။ သူ့ရင်တွေ ပို၍ ပို၍ ပူသထက်ပူကာလာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းဝင်လာသည်မို့ သူ ကြည့်လိုက်တော့ မိခြူး၏ ဖုန်း ဖြစ်ကာနေသည်။ ‘ဟဲလို’ဟု သူထူးဖြစ်သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုစိုင်း . . . ကိုစိုင်း အခု အားလား၊ တန်ဆောင်တိုင်အကြောင်း ပြောရအောင်လေ၊ အဆင်ပြေရင်ပေါ့”

မိခြူးက မယုတ်မလွန်ဆိုသည်။

အေး မိခြူးရေ၊ ကိုစိုင်း ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်၊ လောလောဆယ် ကိုစိုင်းရဲ့ ကောင်မလေး နဲ့ ဖုန်းချိန်းထားလို့၊ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်နော် မိခြူး၊ အဆင်ပြေလား”

သူ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းကျ ‘ဖုန်းချိန်းထားသည်’ဟု ဖြီးလိုက်ရ သော်လည်း အခုထိ မိုးနှင့်က

အဆက်အသွယ်မရသေး။ မိခြူးက သူနှင့်မိုး ချစ်သူတွေမှန်း သိပြီး သားဖြစ်သည်မို့ ဘာမှ သိပ်မပြီးလည်း ကိစ္စမရှိ။

“ဪ . . . ဟုတ် ကိုစိုင်း၊ မမိုးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလေ၊ ပြီးတော့မှ ဆက်လိုက်၊ မိခြူးက အေးဆေးပါ”

“ရပါတယ်၊ ငါ သေချာပေါက် ပြန်ဆက်လိုက်မယ် စိတ်ချ”

မိခြူးကို သူ အာမတွေခံပစ်သည်။ ပြီး ‘ဒါပဲနော်’ ဟု ဆိုကာ မိခြူးဖုန်းကိုချရင်း ‘မိုး’ဆီ ဖုန်း ပြန်ခေါ်ဖြစ်သည်။

အခုထိ မိုး၏ ဖုန်းက မအားသေး။ စိတ်ထူပူမှုက လုံးဝ အထွဋ်အထိပ်ကို ရောက်ကာလာ သည်။

ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့။ ဖုန်းကိုကိုင်ကာ တွေဝေရင်း ရင်တွေပူကာနေ သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် Message Ring Tone က မြည်ကာလာသည်မို့ သူ ကမန်းကတမ်းဖွင့်ကြည့် ဖြစ်သည်။

“ကိုကို မိုး အိပ်ပြီနော် Good Night”

သူ မျက်လုံးတွေ ပြာကာသွားသည်။ သူ့ဘက်က အသည်းအသန်ဖြစ်နေခဲ့ကာ Message တွေ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ပို့ခဲ့တာတောင် သူမက ဂရုမစိုက်။ ဝတ်ကျောတန်းကျော Message တစ်စောင်သာ ပြန်ပို့သည်။

သူ ချက်ချင်းပင် သူမဆီ ဖုန်းခေါ်ဖြစ်သည်။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသောဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါတယ်ရှင်”

ကြားရသည်က မသက်သာဖွယ်။ စိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွှဖြစ်ရင်း ဒေါက်နီလာသည်။ တကယ် တမ်းကျ အခုအချိန်သည် မိုး အိပ်နေကျအချိန်မဟုတ်။ တစ်ရက်လေးသင်တန်းကြိုရန်ကိစ္စနှင့် သူမ စိတ်ကောက်နေသည်ပဲလား။

‘သင်တန်းမသွားဘူး’ဟု ဆိုကာ သွားများသွားခဲ့သည်ပဲလား။ ဟိုတွေးဒီတွေးဖြင့်
တော်တော်နှင့် သူ အိပ်မပျော်။

သို့နှင့် မိခြူးဆီ ဖုန်းဆက်ရန် သူ မေ့လျော့ကာ သွားသည်။

*